

**ROBERT
UDREA**

IMPERIUL SCLAVILOR

CUPRINS

INTRODUCERE · 10

PROLOG · 16

PRIMA PARTE

1 · 24

2 · 32

3 · 37

4 · 38

5 · 42

6 · 48

7 · 50

8 · 56

9 · 60

10 · 70

11 · 74

12 · 82

13 · 86

14 · 90

15 · 94

14 · 110

17 · 116

18 · 126

19 · 130

20 · 136

21 · 138

22 · 140

PARTEA A DOUA

23 · 146

24 · 152

25 · 156

26 · 162

27 · 168

28 · 176

29 · 180

30 · 197

31 · 198

32 · 200

33 · 206

34 · 216

35 · 218

36 · 222

37 · 226

38 · 236

39 · 248

40 · 258

41 · 266

42 · 276

43 · 282

44 · 286

45 · 290

46 · 296

47 · 314

48 · 318

49 · 328

EPILOG · 333

MULȚUMIRI · 334

PRIMA PARTE

Dacă nu poți zbura, atunci fugi.

Dacă nu poți fugi, atunci mergi.

Dacă nu poți merge, târăște-te.

Dar orice ai face, asigură-te că înaintezi.

MARTIN LUTHER KING JR.

PROLOG

Două ore îndelungate.

Atât timp așteptară cei din familia Voldemaras în frig pentru a le veni rândul. Era o adunare ad-hoc, tănuită, la care avea acces doar o anumită parte a elitei. Desigur, nu era acel tip de elită, de fandosii aristocrați, ci niște negustori de suflete pentru care banii erau un substitut al creierului - ei cumpărau oameni, pe care îi foloseau să-și scoată banii de zece ori mai mult.

Când se redeschisera porțile grele, al șaptelea lot cu sclavi fu împins ca o turmă de vite în mijlocul cămăruței dintr-o fostă uzină. Devenise, între timp, o ruină de fier dezolantă.

Cei cinci - doi copii și trei adulți - căzură în genunchi pe ciment. Organizatorii aruncaseră pietriș pe jos, doar ca să le facă viața mai grea nefericiților - urmau să devină sclavi. Erau legați cu o sfoară dublă de încheieturi, iar din ochi li se scurgeau ultimele clipe de libertate.

Doar ei și șleahța aceea știau cum ajunseseră în acea situație. Mai mult ca sigur că într-una dintre diminețile trecute matahalele năvăliră în casă, începuseră să tragă cu pistoalele orbește oriunde vedeau, țintind bibelourile încărcate cu valoare

sentimentală. Îi găsiră pe cei doi soți bându-și calmi ceaiul de dimineață; bătrâna fu surprinsă în momentul în care îi trezea pe copii pentru a-i pregăti să meargă la școală. Apoi, de la a-i răpi, până la a-i transporta la locul licitației, nu era decât un simplu pas.

Un pas care tocmai fusese făcut.

— Ridicați-vă! le comandă discipolul Maestrului, un flăcău care avea un chip prea neted pentru o voce așa de aspră. Avea părul lung, negricios, prins într-o coadă de cal și o alură dominatoare.

Din grupul prizonierilor făceau parte un băiat și o fată care nu aveau mai mult de 12 ani. Păreau a fi gemeni. Erau amândoi bruneți, cu ochii aidoma monedelor de bronz. Erau atât de scunzi și de firavi, încât păreau două ghivece de flori. De-o parte și de alta se aflau părinții și cealaltă persoană era o femeie bătrână - avea părul blond, rar și spălăcit, ca al mamei.

Când se ridicară în picioare, șontâc-șontâc, se văicăreau de dureri și amorțeală. Erau murdăriți de praf.

Aflați la o distanță apreciabilă, o comisie formată din cumpărători îi studia cu atenție, sfredelindu-i cu privirea lor vicleană.

Un asistent, un bărbat costeliv, înveșmântat într-un halat de un albastru întunecat, se apropie de sclavi, împingând o măsuță cu picior rotativ, pe care se afla un dispozitiv. Undeva, la câțiva metri de ei, un alt bărbat ridica niște cabluri și le introducea în priza de alimentare, verificând un ștecher. În afară de aerul

tăios nu părea să mai poată treacă și electricitatea. Era un lucru uimitor, judecând după felul deplorabil în care arăta acea clădire.

Dintre cei cinci, cel mai afectat părea băiatul. Își rotea ochii uluiți în imensitatea care îl înconjura. Pesemne se imagina în burta balenei Moby Dick. Se holbă la pereții negricioși, arși și la despicăturile din zid, prin care se infiltraseră iarba și buruienile. Se gândi la drumul până acolo, la pâlcul de blocuri dărăpănate și atât de fragile, încât păreau că la o adiere a vântului aveau să se sfărâme. Își aminti păduricea prin care trecuseră, de cărăruia care îi purtase până acolo, la ruinele halei abandonate.

— Familia Voldemaras, aici, anunță discipolul, cu o voce guturală, aruncându-le sclavilor o privire scârbită, de parcă ar fi adus cu ei ciumă. Sunt apți de muncă, iar conform analizelor, cu toții sunt sănătoși și nu au avut nicio boală gravă până acum. La auzul acestor cuvinte, cei cinci ridicară absenți privirea către el, pentru că nu își aminteau să fi făcut analize de curând.

Cei zece cumpărători încuviințară din cap, mulțumiți.

— Verifică femeia, îl povățui unul dintre cumpărători, unul care își strânse burdihanul care i se revărsa peste curea. Își îndesă o țigară în gură și începu să o fumeze molcom.

Discipolul, încurcat și simțindu-se oarecum jignit de tonul imperativ, se postă în spatele celor două femei, care tremurau neconținut. Nu încăpea îndoială că erau disperate. Tocmai acest fapt le producea o plăcere ciudată.

— Nu aia, zise, făcând un semn de lehamite înspre bătrână.

Cealaltă, indică el pe mamă, care-și înălță ochii înlăcrimați, obosiți, care se făceau tot mai mici, în speranța că vor dispărea odată cu ea.

— Prea bine..., răsé forțat discipolul. Luă o bâta și o trase pe femeie deoparte, cu degetele încleștate de păr.

Femeia izbucni în plâns, iar toți ceilalți începură să geamă îndelung. Abia cu această ocazie se făceau observate călușurile de la gură și tot ce se auzea, erau sunete înfundate, nimic clar - doar sunete ale deznădăjduirii.

Discipolul o atinse pe femeie pe trup, în mod nerușinat, în căutarea erosului, iar nasul i se înroși. Fața îi fu invadată de sânge; o venă îi zvâcnea pe gâtul bronzat și atunci începu să-i ridice femeii bluza care o acoperea. Aceasta încercă să protesteze, dar când discipolul îi mângâie fața cu bâta, împietri și începu să plângă în surdină.

Acesta se pregăti, încălzind bâta și îi privi aprobator pe cumpărători. Își căută curajul și îl găsi în nerăbdarea lor. Unii dintre ei își numărau deja bancnotele din portofelele de piele.

Și atunci o lovi. Fără avertisment.

Cu un exces de elan, băiatul izbi bâta de burta femeii, care urlă îngrozitor. Impactul fu atât de puternic, încât pielea și mușchii i se contopiră în unde de șoc pe corpul înroșit. Apoi o mai lovi de câteva ori, nu la fel de puternic, dar nemilos, de parcă era un sac de box sau o *pinata*. Când se opri, o atinse din nou pe femeie, care plângea spasmodic și o acoperi din nou

cu bluza umedă de sudoare. Acum, cea care era mamă, soție și fiică la rândul ei, simțea o sfială nemărginită. Fusesse umilită și incapabilă să se apere.

— E fertilă, consemnă el, iar cumpărătorii izbucniră într-un ropot de aplauze, însoțite de chiuituri extaziate. Acum sunt pregătiți să fie însemnați, decretă discipolul și peste ei se așternu o liniște plină de tensiune.

Cum a putut Dumnezeu să greșescă într-atâta, încât să îngăduie existența lor, celor de teapa cumpărătorilor, a discipolului sau a Maestrului?

În acest caz, omul este o eroare neconvențională.

În aer mocnea o tensiune apăsătoare, iar bărbatul cu masa veni în față, trăgând un fir de cablu după el, ca un șarpe subțire.

Ridică un instrument bizar, cum nu mai văzuseră cei cinci până în acel moment, dar care, în mintea lor era asociat cu un aparat de fotografiat compact, din care pornea din lateral un tub argintiu, din care se ramificau alte trei tubulețe. Bărbatul ținea aparatul de un mâner de aluminiu și se opri în fața băiatului, care îl privea cu niște ochi de inox.

Zărind privirea băiatului, deloc jovial, ce părea un tun gata să fie declanșat, ezită, asta până când liniștea fu perturbată:

— E momentul să cumpărați, să vă decideți pentru a ști ce nume însemnăm, spuse discipolul, mășăluind pe un perimetru restrâns. Privi cu tragere de inimă, când la sclavi, când la Cumpărători.

Pentru prima oară, după mult timp, nu mai existase un moment de gândire și de negociere, căci toți doritorii începuseră să liciteze și să vorbească care mai de care mai puternic.

— 10.000, zise unul.

— 15.000, completă altcineva. Pentru gemeni, adăugă el, mustăcînd.

— 16.500 pentru femeia fertilă, grohăi un altul, umezindu-și degetul și numărînd banii, convins că va câștiga.

Discipolul bătea nervos din picior, asudînd cumplit.

— 18.000, fără babă, licită altul, privind cu dezgust și toți prinseră a rîde zgomotos, făcîndu-i pe cei cinci să își plece privirile de rușine. Chipurile lor erau întunecate, ca și când erau acoperite cu vopsea neagră.

— 100.000, tună o voce cu accent ciudat și se făcu o liniște ca de cimitir. Toți ceilalți Cumpărători rămăseseră perplecși.

— Vor-vorbiți serios? se bâlbâi discipolul, care-și șterse fruntea de sudoare.

Până și lotul de sclavi fu redus la tăcere. Cumpărătorii își îndesară deja portofelele în buzunare, istoviți și descumpaniți.

— Ca niciodată, confirmă bărbatul, care făcu un pas înainte, aranjîndu-și sacoul și părul încărunțit. Wilbert Woodruff, își pronunță el numele în mod dramatic și pretențios.

— Atunci familia este a dumneavoastră..., murmură discipolul uluit de lovitura dată.

Și înainte să-și sfârșească cuvintele, Cumpărătorul îl întrerupse - o izbucnire ca de vulcan.

— NU! 100.000 pentru băiat, atât! Nu-i vreau pe toți. Vreau doar băiatul! ceru el, iar părinții, bătrâna și sora protestară, răcnind înăbușit ca niște animale hăituite.

Nu putea face asta. Era inuman.

— Desigur, băiatul este al dumneavoastră pentru suma de 100.000, consemnă discipolul, corectându-și tonul glasului.

Imediat, bărbatul luă aparatul de pe masă și-l porni, iar în timp ce clipele se scurgeau cu încetinitorul, discipolul reluă explicațiile cu privire la procedură. Nu li se adresa sclavilor, ci cumpărătorilor, deși o știau prea bine, dar aceasta era procedura. Totuși, nu putea nega că-și dorea ca bietul copil să știe ce îl așteaptă.

— Vom folosi acum procedeul aplicat vacilor de la ferme, unul asemănător, nu la fel de dureros, pentru a nu răni sclavul, dar aievea simțitor. Vom folosi, așadar, lumina ultravioletă pe încheietura brațului drept, pentru a marca inițialele proprietarului. Astfel nu vor fi încurcați și, pentru a scăpa de urma proprietarului, firește, ar trebui să-și taie mâna, ceea ce i-ar condamna la o moarte chinuitoare. Acesta făcu, finalmente, o pauză în vorbire, privindu-l pe băiat cu subînțeles, apoi adăugă: Nu există scăpare!

Discipolul scăpase de emoții, iar în locul lor se instalase hotărârea.

Reuși cumva să-și destupe gura. Când începu să îl însemneze, băiatul scoase un urlet înfiorător. Nu pentru că îl dorea foarte rău, nici nu mai conta, ci pentru că era conștient că viața lui

se sfârșise atât de brusc și de brutal. Avea să nu-și mai vadă familia, să piardă tot ce a avut și tot ce a cunoscut până atunci.

Conștientizarea acestor lucruri îl sfâșia de viu.

Și-ar fi dorit să fi murit cu toții în același timp, să nu fi fost nevoiți să fie despărțiți. Din cauza țipătului, capul începuse să-l doară atât de tare, de parcă avea să-i sară de pe gât.

Se zvârcoli, plânse, urlă, se zbatu, apoi leșină, dezumflându-se ca un balon în brațele celui alt asistent.

Wilbert Woodruff îl privi cu recunoștință pe discipol. Făcuseră o treabă bună. Murdară, dar bănească. În fond, nu putea spune că nu a dat doi bani pe el. Cheltuiuse 100.000 de dolari și numai el știa care erau cele mai infame căi pentru a recupera investiția.

ALKSANDRAS

Plouă atât de mărunț, încât stropii de apă par milioane de ace înfipțe adânc în piele. Peste câmp s-a lăsat liniștea, nimeni nu mai vorbește, ci își vede de treabă, ascultând ropotul din cer. E singura alinare care a umezit pământul, ajutând facțiunea doi să sape mai ușor, deși apa de ploaie doar o să le curețe temporar mâinile însângerate, dar nu o să le vindece unghiile rupte în carne, degetele zgâriate și umflate.

Facțiunea mea, a șaptea, se ocupă cu minuțiosul cules de căpșuni. Proprietarul nostru, Wilbert Woodruff, ne urmărește din punctul de observație, din cazarma lui cu acoperiș din tablă; e garnisită cu o sobă și înțesată cu provizii pe care le poate mânca oricând își dorește, fără să ceară permisiunea nimănu și fără să muncească pentru ele.

Îmi suflec pantalonii până deasupra genunchilor, pentru a nu-i murdări de noroi. Sunt singura mea pereche de pantaloni și știu că, dacă i-aș murdări, nu aș mai avea cu ce să mă îmbrac.

Îmi afund genunchii în noroi, simțindu-l cum mi-i înghite, acoperindu-i într-un strat negricios ca un clei.

Diane se apropie cu un coș zdravăn, înghebat dintr-o împletitură de nuiele, fără mâner. Îl așază în stânga mea. Își trece mâna prin părul soios, care și-a pierdut strălucirea de odinioară. O urmăresc în taină cum își șterge chipul cu dosul palmei de combinația de ploaie și transpirație, apoi face întocmai și pentru mine. Sunt surprins. Atingerea ei, plină de naturalețe și sinceritate, este o injecție de luciditate și voință.

Mă întorc la cules.

Din spate se aude un bubuit, ca un semnal de alarmă. Proprietarul nostru a observat zăbovirea mea și acesta e felul lui de a ne transmite să ne grăbim, înainte să vină la noi. Atunci este cel mai groaznic, fiindcă dacă nu culegi căpșunile cum trebuie și reușești măcar una să o strivești, pedeapsa este cruntă - cinci lovituri de bici pe spinare.

De-a lungul timpului, am învățat să devin îndemânatic.

— Pe cât e de cald sfârșitul de mai, pe atât de ploios este, reflectează Diane, așezând caserolele în coș. Glasul ei este fascinant, precum al unei pitulice.

Firește, nu știu cum ciripește una, dar îmi imaginez că așa ar suna.

Dau la o parte perdeaua de frunze mari și apuc fructele între degetul mare și arătător, trag ușor cu o mișcare de răsucire și las căpșuna să se rostogolească în palmă. Apoi le pun cu grijă